

της ἐρυθρός ἐξ ὑπερβανείας, ὁ στρατηγὸς ὠχρὸς ἐκ συγκινήσεως.

Ἐπανέλαβον τὴν πρὸς τὸ καπηλεῖον ὁδόν, συνομιλοῦντες χαμηλοφώνως. Ὁ ὑπάσπιστής, ὅστις τοὺς παρηκολούθει ἐξ ἀποστάσεως, δὲν ἤκουεν ἢ μόνον τὰς λέξεις: «Φίλιππε μου γερῶ-Μερού!» «Στρατηγέ μου!» Ταύτας τὰς λέξεις ἡ καρδιά καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ σεβασμὸς τὰς ἐκαμνε νὰ προφέρωνται δυνατώτερα τῶν ἄλλων.

Ἐφθασαν οὕτω εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ γερῶ-Μερού, ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἤνοιξεν ἡσυχῶς καὶ σιωπηλῶς ἐν κιδώτιον καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἐν δέμα περιτετυλιγμένον διὰ τριχρώμου τινὸς ῥάκου. Τὸ ῥάκος αὐτὸ ἦτο ἡ σημαία τοῦ 2ου συντάγματος τῆς γραμμῆς.

«Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ σταυρός;» ἠρώτησεν ὁ στρατηγός, ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων τὸ ἐνδοξον ῥάκος καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς καὶ καθ' ὅλας τὰς γωνίας.

«Νά τοι, στρατηγέ μου,» ἀπεκρίθη ὁ γυραιὸς στρατιώτης.

Καὶ λύσας τὸ δέμα, ἐξέβαλεν ἐξ αὐτοῦ ἓνα ἐπενδύτην καπύλου, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου ἦτον ἐρραμμένος ἀτέλως καὶ μὲ λευκὴν κλωστὴν εἰς σταυρός. Μετ' ὀλίγον ἀνεσθῆκε τὸν σταυρὸν ἐκείνον καὶ εἶδομεν ὑπ' αὐτὸν μίαν ὀπλὴν, πέριξ τῆς ὁποίας ἦτο χυμένον τὸ αἷμα ὡς ἐν ἀναδρασμῷ, ὅταν ὁ δάκτυλος τῆς ἡρωίδος ἐδυσθίβη εἰς τὴν πληγὴν, ὥθοῦσα τὸ γραμματίον μετὰ γενναιότητος ἐν τὸς αὐτῆς καὶ σώζουσα οὕτω τὴν σημαίαν τοῦ προσφιλοῦς συντάγματος τῆς καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος τῆς...

(Κατὰ τὸν Henri Conti).

ΚΩΝΣΤ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γκὺ δὲ Μωπασσάν

Θλιβεράν εἶδιν μετέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ τηλεγράφος, τὴν 6 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., περὶ τῆς φοβερᾶς μανίας (une terrible accès de folie), τῆς προσβαλούσης τὸν νευροπαθὴ διάστημα συγγραφέα. Ἡμέρας πολλὰς πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπαισίας εἰδήσεως εἶχε διαδοθῇ ἐν Παρισίοις λίαν φοβιστικὴ ἀγγελία περὶ τῆς νευρικής διαταρᾶς, ἥτις ἀπέληξεν εἰς κακὸν εἶδος φρενολαβείας, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ προληφθεῖσα ἐν Κάνναις ἀπόπειρα αὐτοκτονίας διὰ ξυραφίου. Τὸν προσεληθέντα δυστυχῇ μετέφερον εἰς φρενοκομεῖον τῶν Παρισίων, ἐν τῷ ὁποίῳ ἤδη θεραπεύεται.

Πολύ, συνεπῶς, ἐλύπησε καὶ ἐτάραξεν, ὅχι μόνον τοὺς ὁμογενεῖς του, ἡ κατάστασις του αὕτη, ἀλλὰ καὶ πάντα γνωρίσαντα αὐτὸν προσωπικῶς ἢ ἐκ τῶν ἐξαισίων αὐτοῦ ἄρθρων, μυθιστορημάτων, διηγημάτων καὶ στίχων.

Πολλοὶ ἀπέδωκαν τὴν πάθησίν του ταύτην εἰς κληρονομικότητα, διότι, ὡς λέγουν, εἶχε καὶ ἔχει πολλοὺς συγγενεῖς φρενολαβεῖς. Ἡ κατάστασις του ἐμπνέει, φυσικῶς, μεγάλην ἀνυσυχάν, ἀλλ' ὡς ἐσχάτως ἐγνώσθη, οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸν φρενολόγοι ἱατροὶ ἀποδίδουσι τὸ πάθημά του εἰς ἀπλὴν διαταρᾶν τῶν νεύρων καὶ εἰς τὸ εὐεξάπτον τῆς φαντασίας του, ἄλλως τε δὲ ἔγρουσι μεγάλας ἐλπίδας περὶ τῆς διαιώσεως ἐκ τῆς αἰνιδικῶς καταλαβοῦσης αὐτὸν μανίας. Ἄλλοι πάλιν ἀπέδωσαν τὴν φαινο-

μενικὴν ταύτην φρενοπάθειαν εἰς τὴν ἐκδοτὸν φιληδονίαν του, ἀλλὰ καὶ οὗτοι σφάλουσι μεγάλως, διότι ἀπεναντίας, διατείνονται ἄλλοι, ἥτον ἐγκρατέστατος εἰς τὰς ὁρμὰς του.

Ὁ Γκὺ δὲ Μωπασσάν ἦτο δημοτικώτατος ἐν Γαλλίᾳ εἰς πάντα φιλαναγνώστην. Σχεδὸν ἅμα τῇ ἐδόσει ἢ τῇ δημοσιεύσει, τὰ ἔργα του ἀμέσως μετεφράζοντο εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ἦτον ἀρεστός εἰς ὅλους διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦ ὅρους καὶ τὴν γλαφυρότητα ἐν ταῖς περιγραφαῖς. Μεταφράσεις πολλῶν μικρῶν καὶ ἀριστουργηματικῶν ἔργων του πολλὰκις ἐκόσμησαν τὰς σελίδας πολλῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν, ἐν οἷς καὶ τὰς τοῦ «Ἀττικῷ Μουσείῳ», ἐσχάτως μάλιστα, διὰ τινος παραστατικωτάτου καὶ εἰκονικωτάτου διηγήματος, ἐπιγραφόμενου: «Πανασιθισία καὶ Ἐκείνος». Ἐν τῷ διηγήματι τούτῳ διαφαίνεται ἡ νευροπάθεια αὐτοῦ, ἥτις λαθραῖως καὶ ἀθροῦς τὸν κατέτρωγε πρὸ πολλοῦ.

«Οἱ πρὸ διέτις γνωρίσαντες, γράφει ἐν τῇ Lecture ὁ Henry Céard, τὸν Γκὺ δὲ Μωπασσάν, θὰ τὸν ἐνθουσιάζουν ὡς ἄνθρωπον ἀθλητικῶν δυνάμεων καὶ λίαν κακογράφων, ὥστε ἡ σωματικὴ του βώμη ἐδέσποζε τῆς φιλολογικῆς. Πάντοτε ἠρέσκετο νὰ λευκοδρομῇ καὶ νὰ ἀσκήται σωματικῶς. Δευτερευόντι δὲ αὐτὸν ζήτημα ἦτο ἡ συγγραφὴ ἐκλεκτῶν σελίδων καὶ ἡ πνευματικὴ καταπόνησις. Ἡ σύνταξις ἄρθρων τὸν ἐκοπάζε φοδερὰ καὶ κατέτριβε πολλὸν χρόνον. Τοὺς στίχους του, διὰ τῶν ὁποίων ἔγεινε γνωστός, τοὺς κατέστρωνε σταθερῶς, θαρραλέως, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελεμένως. Πεζὰ ἢ ἔμμετρα, διηγήματα ἢ ἄρθρα ἐφημερίδων, μ' ὅλην τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς φράσεως καὶ τὴν πρωτοτυπίαν ἐν τῇ τομῇ τῆς φράσεως ἢ τοῦ ἀλεξανδρινοῦ στίχου, οὐδεὶς θὰ τὰ ὑπέθετεν ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Γκὺ δὲ Μωπασσάν, ὑποκρυπτομένου τότε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γκὺ δὲ Βαλμόν, ὁ ὁποῖος μετέπειτα κατέκτησεν ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἰσόβαθμον θέσιν μεταξὺ τῶν (maîtres) ἀρχηγῶν.»

Ὁ Γκὺ δὲ Μωπασσάν διέπλεσε καὶ διεμόρφωσε κατ' ἴδιον ὅλους τὸν τρόπον τοῦ διηγήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ μᾶλλον καὶ διέπρεψεν. Ὡς διηγηματογράφος κατέστη ἐσχάτως ὁ εἰδικώτερος, ἰδιοφύστερος καὶ πρωτοτυπώτερος τῶν συγχερόνων του συναδέλφων. Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἔργῳ «Boule de Suiffe» ἐξέπληξε τοὺς συναδέλφους του, οἵτινες ὁμοφώνως τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς φωταυγὴ ἀστέρα τῆς διηγηματογραφίας. Τὸ πρῶτον του τοῦτο διηγήμα, ἀναγνωσθὲν προηγουμένως ἐν ὁμίῳ ἐπιφανῶν, ἐδημοσιεύθη ἐν τινι περιοδικῷ «Soirées de Médan», τοῦ ὁποίου κυριαρχικῶς ἐκόσμησε τὰς σελίδας, διότι συνήρπασε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινού. Τὸ δαίγμα τοῦτο τῆς εὐμενείας τοῦ κοινού ἐπεσφράγισεν ἀλυστάτα τὰς προρρήσεις τῶν συναδέλφων του.

Ἐκτοτε ἤνοιξεν ὁ τύπος τὰς πύλας ἢ μᾶλλον τὰς στήλας του εἰς τὸν Γκὺ δὲ Μωπασσάν καὶ εἰσῆλθεν ὅπως ἀγωνισθῇ ἐν αὐταῖς ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Χ, ὡς ἀγνωστός τις. Καὶ ὁ προσφιλεὶς ἄρθρογράφος κατέκτα καθ' ἑκάστην ἔταφος καὶ... τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν. Πῶς ὅμως αὐτὸς ὁ φιλόλογος, μὲ τὴν δυσανάγνωστον κακογραφίαν του καὶ μὲ τὴν βραδύτητα περὶ τὸ συγγράφειν, θὰ ἐκυθέρνα τὸ φιλολογικὸν του σκάφος ἐν μέσῳ τῶν καθημερινῶν ἀπαιτήσεων τοῦ τύπου; — Ἀμέσως τὴν σωματικὴν του εὐρωστίαν ὁ Γκὺ δὲ Μωπασσάν μετέβαλεν εἰς φιλολογικὴν εὐρωστίαν διὰ τῆς ἐμβαπτήσεως τῆς σωματικῆς βώμης ἐν τῷ μελανοδοχεῖῳ του. Ὡστε, τὰς ἄλλοτε δαπανηθείσας δυνάμεις του εἰς σωματικὰ ἀσκήσεις, διεδέχθησαν δυνάμεις πνεύματος καὶ εὐρωστία ψυχικῆ, καὶ μετέβαλεν τὸν ἄλλοτε ὀκνηρὸν καὶ βραδέως ἐργαζόμενον συγγραφέα εἰς γλαφυ-

ρὸν, εὐφάνταστον καὶ γόνιμον. Παραβαλλόμενος δὲ ὁ νῦν Γκὺ δὲ Μωπασσάν πρὸς τὸν παλαιὸν εἶνε ἀγνώριστος.»

«Δὲν θὰ ἀναλύσωμεν ἐνταῦθα λεπτομερῶς τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ ἔργα, ἀπλῶς μόνον ἀναφέρομεν τὰ περιφημότερα: τὴν «Μίαν ζωὴν», τὸν «Μελαμῆν», τὸν «Μοντοριό» καὶ ἄλλα πλείστα ἐξακουστά καὶ κοσμοφημισμένα διηγήματα. Ὁ Γκὺ δὲ Μωπασσάν κυρίως ἀπέκτησε τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν φήμην του ταύτην ἐκ τῆς εἰλικρινούς καὶ μετὰ πείσματος ἀφοσιώσεώς του ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Πάντοτε περιέπαιζε τὰς θεωρίας, παρεδύεπε τὰς συμβουλὰς, ἀπεστρέφετο τὰ συστήματα καὶ ἐκτύπα πάντοτε δεξιῶς καὶ ασφαλῶς. Ἡ καλλιλογία τῆς φράσεως ὡς καὶ ἡ λεπτολογία τῶν χαρακτήρων δὲν τὸν ἀπησχόλουν. Πάντα τα κατὰ προτίμησιν ἐκλεγόμενα ἀντικείμενα ἦσαν ἁπλᾶ ἀντικείμενα, καθὼς καὶ πάντα τα συνήθως ἐπιδεικνύμενα πρόσωπα, εἶναι φύσει αὐτοσχέδια καὶ ὑπέκουν μᾶλλον εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἢ τὰ νεῦρα τῶν. Ἐν τῇ φράσει του ἐπιδύκει το ἡχηρὸν, καὶ ὡς ἐκ τούτου παράγεται τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι δι' ἐπιτηδεῖον χρωματισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπηχέσεως τῶν λέξεων. Οὐδέποτε περιγράφει τὰ πράγματα μεθασμένης, τὰ ἐκδηλοῖ μὲν συντόμως, ἀλλὰ γνωρίζει, διὰ χαρακτηριστικὸν τρόπον, νὰ αἰσθηματοποιῇ ἐν αὐτοῖς βαθεῖν ψυχολογίαν καὶ νὰ ψυχαγωγῇ μὲ ἀχανεῖς ὀρίζοντας. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ ὁμοιάζει, χωρὶς ν' ἀπομιμηθῇ, τὸν Γουσταῦν Φλωμπέρ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος του διδάσκαλος.»

Ἐκτοτε, εὐκολον εἶνε νὰ φαντασθῇ τὸν ἐξαγριωμὸν του, τὸν ὁποῖον ἐν τινι ἀρτίφρηνι προλόγῳ, ἐπεχείρησε κατὰ τὸν θεωρίων τῆς ἐκπεσούσης σχολῆς καὶ διὰ τίνος φυσικῆς ῥοπῆς τοῦ πνεύματός του ὠρμήθη ὅπως ὑπερασπίσθῃ κατὰ τῆς «καλλιτεχνικῆς καλλιγραφίας». Εἶνε βεβαίως περὶ τῆς δυνάμεως του ὅπως ἀντεπεξέβη εἰς ὅτι, νομίζει ὡς ἄχρηστον μεθασμένητητα. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ αἰσθητικὴ του εἶνε λίαν ἀμφίρροπος, καὶ οἱ νέοι συγγραφεῖς δὲν θὰ εὐρουν, ἐν τῷ προλόγῳ τούτῳ τοῦ «Πέτρου καὶ Γιάννη», τὸν ἀσφαλῆ ὁδηγὸν καὶ ἀναμάρτητον σύμβουλον, ὡς ἐφάντασθαι νὰ τὸν παρουνίσσῃ. Ἡ μεγάλη του ἀξία συνίσταται ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἐκφράσεως. Ἐξαισίως ὁσάκις ἐλευθεριάζει, πληκτικὸς ὁσάκις μακρυγορεῖ, καὶ ἐκπλήττει ὁσάκις, διὰ θριαμβευτικῶν συμπεράσματος, ἀναφέρει καὶ στίχους τινὰς τοῦ Βουαλῶ. Οὐδεμία, ἐπὶ τέλους, μελέτη σοδάρᾳ θὰ ἔδιδε πληρεστέραν ἰδέαν περὶ Μωπασσάν ἀπὸ τῶν «Πέτρου καὶ Γιάννη», διηγήματα, τὸ ὁποῖον ἔνευ ὑπερβολῆς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν «ἀριστοῦργημα». Ἐν τῷ ἔργῳ του τούτῳ τὸν εὐρίσκετε μὲ τὰς δύο του ὕψεις καὶ τοὺς δύο του χαρακτήρας, ἀντιθέτους πρὸς τὸ πνεῦμά του. Οἱ ἀρχαῖοι του συναδέλφοι, ἐν τῷ προλόγῳ τούτῳ, τὸν ἀνευρίσκουν μὲ ὅλας τὰς ἀδεσιότητάς τῶν ἀπαρχῶν του, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας τὸν χαιρετοῦν καὶ τὸν θαυμάζουν, διότι προχωρεῖ ἐν γαλινναῖᾳ ἐξελίξει, ἥτις, τὴν φορὰν ταύτην, βαίνει τελείως πρὸς τὴν (maîtrise) φιλολογικὴν ἀρχήν. Ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὰς σελίδας ταύτας, τὰς τῶσον γλαφυρὰς καὶ ἰδιορρυθμους, νομίζει ὅτι ἀκούει ἐν αὐταῖς τὰς δεικτικὰς αὐτοῦ εἰρωνείας καὶ τὸν ἐμπαικτικὸν γέλωτά του, διαδίδει τὸν παλαιὸν φίλτατον Μωπασσάν, καὶ σκέπτεται ὅτι τοῦ ἀπέμεινε κατὰ τι ἀσάλευτον τοῦ νοῦ του: ἡ φίλτα του!»

ΝΑΓ

Μωχαμέτ Τσουφίς

Ἐγεννήθη τὴν 19 Ἀπριλίου 1853 καὶ ἡ ἐκπαίδευσις αὐτοῦ ἦν ἀνταξία τῆς θέσεως, ἣν βραδύτερον ἦν προωρισμένος νὰ καθέξῃ διεκρίνεται ἐπὶ ἀδρότητι χαρακτήρος καὶ ἄκρα φιλομαθείᾳ. Ἐνυμφεύθη

είκοσαετής μόλις τὴν πριγκίπισσαν Ἐμινὲ Χάνεμ, θυγατέρα τοῦ πρίγκηπος Ἑλ-Κάμη πασᾶ. Τὴν 26 Ἰουνίου 1879, ἐπιγενομένης στρατιωτικῆς τιнос ἀνταρσίας, διεδόθη τὸν πατέρα τοῦ Ἰσμαήλ πασᾶν. Ὁ Μωχαμέτ Τσουφίκ κατέγεινεν εἰλικρινῶς καὶ δραστηρίως εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν διοικητικῶν κλάδων τῆς χώρας.

Ἐκ τῆς πριγκίπισσας Ἐμινὲ Χάνεμ ἐγέννησε 4 τέκνα: Τὸν πρίγκηπα διάδοχον Ἀβδᾶς Χέλημ πασᾶν (τὸν νεώτατον ἦδὲ Κεδίβην τῆς Αἰγύπτου), τὸν Μωχαμέτ Ἀλῆ, καὶ τὰς πριγκίπισσας Χαδῖγγαν Χάνεμ καὶ Νίμετ Ἀλία Χάνεμ.

Ὁ δούξ τῆς Κλαρεντίας

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, διαδόχου τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου, ἐγεννήθη τῇ 27 Δεκεμβρίου 1863· μόλις ἦγε τὸ 29 ἔτος. Πρὸ μηνὸς εἶδε πραγματοποιούμενον τὸν διακαῆ πόθον τῆς καρδίας του, τοῦ νὰ μνηστευθῇ δηλονότι τὴν ὥραν αὐτοῦ ἐξαδέλφην Μαρίαν τοῦ Τέκ, ἣτις ἐκφρων ἦδη ὀλοφύρεται ἐπὶ τῇ φρικτῇ συμφορᾷ τῆς. Ὁ αὐτοῦ ἡγεμονίδης εἶνε υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἡμετέρου βασιλέως, πρῶτος δὲ ἐξάδελφος τῆς αὐτοῦς Ἀλεξάνδρας.

Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον

Ἐκ τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν δημοσιευθησάντων ἐν τῷ «Ἀττικῷ Μουσείῳ» εἰκόνων τῶν νεωτέρων ἀξίων λόγου ἐλληνικῶν κτιρίων δημοσιεύομεν σήμερον μετὰ τὸ Βουλευτήριον τὸ Πανεπιστήμιον μετὰ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ βέκτου καὶ συμπαθοῦς γραμματέως αὐτοῦ κ. Κ. Πολυγένης, ἀριστοῦχου δὲ διδάκτορος καὶ ὑψηλοῦ. Τὸ Πανεπιστήμιον συ- νέστη μὲν τὴν 26 Ἀπριλίου 1837 ὑπὸ τοῦ αἰμνή- στου βασιλέως Ὁθωνος, δι' ὃ καὶ Ὁθώνειον ὠνο- μάσθη, ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἀκροπόλει οἰκίᾳ τοῦ Κλεάν- θους, ἀνηγέρθη δὲ τῷ 1841, τεθέντος τοῦ θεμελίου

λίθου τῇ 2 Ἰουλίου 1839 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, τοῦ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χ. Χάν- σεν ἐγκρίναντος. Κατὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ 1862 μετωνομάσθη Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον. Ὁ νέος πρότασις κ. Παῦλος Ἰωάννου, οὗ τὴν εἰκόνα ἐδη- μοσίευσεν πρὸ μηνῶν τὸ «Ἀττικὸν Μουσείον», διακε- κριμμένος καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας, εἶνε ἀνὴρ φιλό- πονος καὶ μεγίστης ὑπολήψεως τυγχάνων ἐν τῷ ἐπι- στημονικῷ κόσμῳ καὶ τῇ σπουδαζούτῃ νεολαίᾳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε. Κ. Βώλον. Ἀπεστάλη ἐκ δευτέρου τὸ 9ον φύλλον. — Ι. Π. Δαμαχοῦρ. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη, φύλλα ἀπεστάλησαν· εὐχαριστοῦμεν. — Π. Γ. Σμύρνην. Ἀπηντήσαμεν. — Γ. Γ. Μόσχαν. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν· εὐχαριστοῦμεν· ταχυδρομικῶς σὰς ἐγράψαμεν. — Μ. Μ. Μ. Καφρ Ζαγὰτ. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη· ταχυ-δρομικῶς ἀπηντήσαμεν. — Βιβλιοπωλεῖον ὁ «Φοί- νιξ». Ἀλεξάνδρειαν. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη· φύλλα ἐξ ἀρχῆς ἀπεστάλησαν πρὸς ὑμᾶς· ἀπηντή-σαμεν. — Α. Μ. Odessa. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη· τα-χυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν. Νέος συνδρομητὴς ἐνε-γράφη. — C. F. C. Alexandrie. Διεύθυνσις ἐ-διορθώθη. — Μ. Α. Σμύρνην. Ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν ἐξ ἀρχῆς. — Ὑποπρακτορεῖον Ἐφη-μερίδων. Καρδίτσαν. Ἀπηντήσαμεν. — Μ. Κ. Θή-βας. Ἐχει καλῶς· σὰς εὐχαριστοῦμεν λίαν. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. — Ι. Π. Δαμαχοῦρ. Συνδρομὴ νέου συνδρομητοῦ ἐ-λήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν θὰ λάβητε. — Βιβλιοπωλεῖον ὁ «Φοῖνιξ». Ἀλεξάνδρειαν. Φωτο-γραφίαι ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Π. Μ. Πέργα-μον. Ἀπηντήσαμεν. — Ι. Μ. Καβάλλαν. Ὁμοίως. — Μ. Α. Σμύρνην. Ὁμοίως. — Δ. Γ. Θήβας. Ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σας. — Δ. Π. Λάρι-σαν. Συνδρομὴ παρελθόντος καὶ τρέχοντος ἔτους ἐ-

λήφθη παρὰ δικαστοῦ Ι. Β. — Α. Π. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν. — Χ. Σ. Κων/πο-λὶν. Ἀπηντήσαμεν. — Π. Ν. Μ. Πέργαμον. Πρώ-της ἐξαμηνίας φύλλα ἰδικὰ σας ἐστάλησαν ὡς καὶ ἀριθ. 11 καὶ 12. — Α. Μ. Ὁδησσόν. Ἀπηντήσα-μεν. Α. Ε. Πύργον Βουλγαρίας. Ὁμοίως. — Ε. Ζ. Trieste. Ὁμοίως. — G. K. Sebastopol. Ὁμοίως. — Π. Ἐφ. Κ. Ὁμοίως. — Σ. Σ. Βώ-λον. Ἐλήφθησαν· διατὶ ἐπεστράφη ἀπόδειξις Α. Κ; Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν φωτογραφίας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διεκόπη πρὸς ἔλους τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ κ. κ. συνδρομητάς, διότι ὁ αὐτόθι πράκτωρ Δ. Σημανδῆρης κατε-χράσθη ἀπάσας τὰς συνδρομάς, ἀνερ-χομένας εἰς 300 φρ. περίπου. Ἡδὲ εὐγενῶς προσεφέρθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν αὐτόθι ὁ ἀξιότιμος κ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΒΛΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ἔμπορος

πρὸς ὃν δέον ν' ἀπευθύνωνται πάντες ἀνεξαίρετως οἱ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ οἱ τὰ πέριξ αὐτῆς μέρη κατοικοῦντες. Ἐπει-δὴ δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλοὶ τῶν τοῦ π. ἔτους συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ὦσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἡ Διεύθυνσις, καίτοι σπουδαίως ζημιωθείσα, ἀπεφάσισε νὰ συμπλη-ρώσῃ δωρεὰν τὰ φύλλα τοῦ π. ἔτους τοῖς ἐγγραφησόμενοις κατὰ τὸ νέον.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Διὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους τὸ «Ἀττικὸν Μουσείον» εἰσέρχεται εἰς τὸ 6' ἐξάμηνον τοῦ 4^{ου} ἔτους. Κατὰ τὸ διαστημα τοῦτο προσεπάθησεν ἀνευ θορύβου ἢ διευθύνσις αὐτοῦ νὰ καταστήσῃ τοῦτο διὰ μὲν τῆς ὕλης ἐπαγωγὸν καὶ τερπνὸν ἀνάγνωσμα, διὰ δὲ τῶν εἰκόνων ἐπίκαιρον καλλιτεχνικὸν καὶ χρονογραφικὸν εἰκονογραφημένον φύλλον, ὥστε δικαίως νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν τοῦ πρώτου καὶ μόνου τούτου εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν Ἑλλάδι. Βεβαίως, ὡς πᾶν ἔρ-γον, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τοῦ ἔχει τὰς ἐλλείψεις του, ἰδίως δὲ τὸ εἰκονογραφημένον μέρος, οὗ ἡ ἐν γένει ἐργασία ἐκτελεῖται διὰ νεωτάτης μεθόδου ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ὅταν τις ἀναλογισθῇ ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ συνδρομὴ εἶνε γλισχρο-τάτη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ καλλιτεχνικὴ ἐργασία ἐν Ἑλλάδι εὐρίσκεται ἔτι ἐν τῇ γενέσει τῆς, ὀφείλει μεγάλως νὰ ἐκ-τιμῇ τὰς προσπάθειάς καὶ τὰς δαπάνας πρὸς εὐδωσιν τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ, ὃν λίαν ἀφιλοκερδῶς ἐπὶ τοῦ παρόν-τος ἐπιδιώκει ἡ ἐκδοσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», ἥτοι τὴν ἰδρύσιν ἐλληνικῆς illustration. Ἐν τούτοις ἐλπίζομεν ὅτι καὶ τὰς ἐλλείψεις ταύτας τοῦ εἰκονογραφημένου μέρους οὐσιωδῶς θέλομεν βελτιώσῃ.

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ γ' ἔτους ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην ἡ διεύθυνσις καὶ εὐθύνη τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», διὸ παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι τι ἢ νὰ ζητήσωσι πλη-ροφορίας διὰ τὸ φιλολογικὸν μέρος τοῦ φύλλου νὰ ἀποτείνωνται πρὸς αὐτόν, ἐπιγράφοντες τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην, διευθυντὴν ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας». Ὅ,τι δὲ ἀφορᾷ τὸ εἰκονο-γραφημένον μέρος, ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται νὰ ἐπιγράφωσι τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ν. Ἰγγλέσην, διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας».

Ἀναγκαζόμεθα ρητῶς νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς καὶ ἀνταποκριτάς ἡμῶν, ὅτι ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσιν οἱ μὲν νὰ πέμψωσι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, οἱ δὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λο-γαριασμῶν αὐτῶν· ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς θὰ ζῆλοπῃ ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» πρὸς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν δὴλωσίν μας ταύτην.

Εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητάς τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» προσφέρονται οἱ δύο ὀγκώδεις τόμοι τοῦ π. ἔτους ἐκ 400 περίπου σελίδων, μετὰ τῶν εἰκόνων, ἀντὶ δρ. 12, μόνον 8 δραχμὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ 10 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐπίσης οἱ «Χειμῶνινοι» — συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ Ἰω. Πολέμη — προσφέρονται μόνον δρ. 2 ἀντὶ 3.